HIVATAL

2004. február 18.

Az alábbi eset majdnem megtörtént:

- Jó napot kívánok. Okiratügyben jöttem.
- Hogyne. Foglaljon helyet. Tehát kérnék személyi igazolványt, jogosítványt, születési anyakönyvi kivonatot, útlevelet, egy 25-és egy 15000 Ft-os illetékbélyeget, 3 óránál nem régebbi AIDS-tesztet, veszettség és szopornyica elleni oltási bizonyítványt, valamint a különleges okiratkérő űrlapot kitöltve két példányban. Ez utóbbit úgy szerezheti be, hogy elrepül Kuala-Lumpurba, aztán a Svongana utca hét alatt...
- Tessék
- Tessék? Mi az, hogy tessék?
- Tessék, itt van. Fogja. Ki is van töltve. Malájul és magyarul.
- És kínaiul?
- Természetesen.
- Nem felejtette el kézi technikával rákopírozni az ujjlenyomatát?
- Dehogyis. Ott van mind a húsz. A lábujjakat külön bejelöltem, hogy ne legyen gond megkülönböztetni.
- Szükség volna továbbá 6 x 9-es és 9 x 6-os fényképekre, melyek nyomon követik az ön egyedfejlődését csecsemőkorától napjainkig legalább félévenként.
- Milyet parancsol? Színeset? Fekete-fehéret?
-.Vegyeset. És, persze, háromdimenziót.
- É'voilá!
- Most megfogtam. Ez hamisítvány. Mikor maga csecsemő volt, még nem is létezett háromdimenziós fotótechnika. Ez egy annyira új eljárás, hogy még most sincs.
- De én számítottam rá, hogy kérni fogja, úgyhogy gyorsan kidolgoztam a módszert két szoptatás közt az újszülött osztályon egy lázlap hátára. Úgyhogy ezek a világ egyetlen eredeti 3D-s fotói. Parancsoljon.
- Ez nem igaz. Létezik egyáltalán olyan papír, ami nincs magánál?
- Hát...Az eredeti családi bárói oklevelünk elvitték a tatárok még 1242 végén. Rögtön be is adtuk a pótlási kérelmet, de még nem értesítettek. Nagy baj?
- Jajjj, de sajnálom. Hát pont ez a papír nélkülözhetetlen lenne.
- Csak vicceltem. Itt van.
- A francba. A francba!!! Hogy lehet, hogy bármit kérek, mindent előad? Egy mobil irattárral közlekedik netán?
- Negyvenkét éve készülök erre a pillanatra. Bejövök... Leülök... És nem lehet zavarba hozni, akármit kér. Győztem. Kérem azt az olvasójegy igénylő űrlapot.
- Dehát...izé...elfogyott...
- Na ne vicceljen. Ott van az a kétméteres stóc a bal kisujjától három centire, a tetején egy lap, sorszáma: No. 0000001. Mondja, miért nem akarja ideadni?
- Fogadtam a kollegámmal egy fagyiba, hogy nyugdíjig senkinek ki nem adok egy okmányt sem, akárhogy ügyeskedik is az illető. Még három nap van hátra. Van magának szíve?
- Hogyne. Még papírom is van róla. Adjam?
- Á, nem kell. Itt az olvasójegy igénylő lapja. Gratulálok.
- Hurrá, és most mi a teendő?
- Ha kitöltötte, kopogjon be azon az ajtón. A kollegám, aki megesküdött a gyermekei életére, hogy senkinek sem fog kiadni olvasójegyet, majd tájékoztatja.